

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Jany Kubenové a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce **J. T.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem se sídlem Karlovo nám. 28, Praha 2, proti žalovanému **Energetickému regulačnímu úřadu**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 2. 2. 2012, č. j. 01639-36/2011-ERU,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 2. 2. 2012, č. j. 01639-36/2011-ERU, jakož i jemu předcházející rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 15. 11. 2011, č.j. 01639-29/2011-ERÚ. Rozhodnutím ze dne 2. 2. 2012 předsedkyně Energetického regulačního úřadu zamítla rozklad žalobce a potvrdila rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 15. 11. 2011, kterým byl podle § 17 odst. 5 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění účinném do 17. 8. 2011, zamítnut návrh žalobce, aby Energetický regulační úřad stanovil smlouvu o připojení mezi žalobcem a společností ČEZ Distribuce, a. s., jako provozovatelem distribuční soustavy, týkající se připojení výrobní elektřiny, větrné elektrárny o instalovaném výkonu 800 kW (VTE Zlatá Olešnice), ve znění, které je součástí doplněného návrhu ze dne 26. 4. 2011.

Předtím, než mohl soud pristoupit k věcnému posouzení žaloby, musel se zabývat její přípustností (zejména § 65, § 68 a § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní - dále též „s. ř. s.“).

Jeden z důvodů nepřipustnosti žaloby je zakotven v § 68 písm. b) s.ř.s., podle něhož je žaloba nepřipustná také tehdy, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu.

V případě, že by soud shledal, že žaloba směřuje proti rozhodnutí v soukromoprávní věci, nemohl by ji posoudit věcně, ale musel by ji podle § 46 odst. 2 s.ř.s. odmítnout. Podle tohoto ustanovení soud návrh odmítne také tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. V usnesení o odmítnutí návrhu musí být navrhovatel poučen o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu.

Právě nepřípustnost žaloby z důvodu, že směřuje proti rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu, přitom zdejší soud v daném případě shledal.

Z obsahu napadených rozhodnutí je zřejmé, že se správní řízení a tedy i napadená rozhodnutí týkají sporu, kdy mezi účastníky správního řízení (žalobcem jako žadatelem o uzavření smlouvy o připojení a společností ČEZ Distribuce, a. s. jako provozovatelem distribuční soustavy) nedošlo k uzavření smlouvy o připojení, neboť nedošlo k dohodě o tom, zda jsou dány podmínky nezbytné pro uzavření smlouvy. Žalovaný ve věci rozhodoval podle § 17 odst. 5 písm. a) energetického zákona, ve znění účinném do 17. 8. 2011, podle něhož rozhoduje spory, kdy nedojde k uzavření smlouvy podle tohoto zákona mezi jednotlivými držiteli licence, nebo mezi držitelem licence a jeho zákazníkem, anebo spory o poskytnutí náhrady za nedodržení stanovených standardů kvality dodávek a služeb a spory o omezení nebo přerušování dodávek elektřiny, plynu nebo tepelné energie z důvodu neoprávněného odběru. Ve znění energetického zákona účinném do 3. 7. 2009 bylo obdobné ustanovení obsaženo v § 17 odst. 8 písm. a) (Energetický regulační úřad dále rozhoduje spory, kdy nedojde k dohodě o uzavření smlouvy mezi jednotlivými držiteli licencí a mezi držiteli licencí a jejich zákazníky, nebo kdy nedojde k dohodě o podstatných náležitostech smlouvy, jedná-li se o změnu smlouvy).

V daném případě tedy žalovaný ve správním řízení vystupoval v působnosti správního orgánu podle § 141 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (podle něhož ve sporném řízení správní orgán řeší spory z veřejnoprávních smluv a v případech stanovených zvláštními zákony spory vyplývající z občanskoprávních, pracovních, rodinných nebo obchodních vztahů) a podle § 17 odst. 5 písm. a) energetického zákona rozhodoval spor ve věci uzavření smlouvy o připojení. K tomu srov. např. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, 207 až 208 s.: „*Spory v záležitostech týkajících se dodávek energie, poskytování tzv. podpůrných služeb, odmítnutí připojení do sítě, odmítnutí přenosu elektřiny, přepravy plynu, odmítnutí přidělení kapacity mezinárodních propojovacích vedení přenosové nebo distribuční soustavy, odmítnutí přidělení kapacity plynovodů spojujících plynárenskou soustavu se zahraničními plynárenskými soustavami, odmítnutí uzavření smlouvy o prodeji energie nebo bezdůvodného přerušování dodávky energie rozhoduje Energetický regulační úřad (§ 11 odst. 2, § 17 odst. 8 písm. a), b) EnerZ).*“

Energetický zákon definuje v § 1 předmět úpravy tak, že upravuje podmínky podnikání, výkon státní správy a regulaci v energetických odvětvích, kterými jsou elektroenergetika, plynárenství a teplárenství, jakož i práva a povinnosti fyzických a právnických osob s tím spojené. Z toho lze dovodit, že ačkoli je energetický zákon především předpisem obsahujícím veřejnoprávní normy, není tomu tak výlučně, neboť jsou v něm obsaženy i normy soukromoprávní povahy. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.10.2004, č. j. 7 As 58/2003-104, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 466/2005, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „*Předně je třeba konstatovat, že energetický zákon není předpisem upravujícím výlučně jen veřejnoprávní normy. Předmětem úpravy energetického zákona jsou totiž podmínky podnikání, výkonu státní správy a regulace v energetických odvětvích, kterými jsou elektroenergetika, plynárenství a teplárenství, jakož i práva povinnosti fyzických a právnických osob s tím spojených (§ 1 energetického zákona). Jinými slovy zákon obsahuje normy jak veřejnoprávní (výkon státní správy), tak i soukromoprávní povahy (podmínky podnikání). Rozhodujícím kritériem pro rozlišení, o jaký vztah se jedná, je metoda úpravy, tedy zda jde o úpravu vztahů postavených na rovnosti, tj. vztahy mezi držiteli licencí a jejich zákazníky nebo o vztahy ryze vrchnostenského charakteru, kam patří např. rozhodování ve věcech udělení, změn či zrušení licencí. Podle § 17 odst. 8 písm. a) energetického zákona Energetický regulační úřad rozhoduje spory, kdy nedojde k dohodě o uzavření smlouvy mezi jednotlivými držiteli licencí a popřípadě i jejich zákazníky. V těchto případech, kdy ERÚ rozhoduje podle citovaného ustanovení, např. mezi jednotlivými držiteli licencí, popř. jejich zákazníky, se předpokládala vždy pravomoc soudu rozhodující v občanskoprávním řízení, a to do 31.12.2002 podle § 97 energetického zákona a po 1.1.2003 podle úpravy obsažené podle § 244 a násl. o.s.ř. Proto námitka opírající se o výlučně veřejnoprávní charakter energetického zákona je nedůvodná.*“ Obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20.11.2008 č.j. 30 Cdo 1724/2006.

Právě citovaný rozsudek tedy plně dopadá na danou situaci, neboť žalovaný rozhodoval spor mezi žalobci jako žadateli o uzavření smlouvy o připojení (a tedy zákazníky) a společností ČEZ Distribuce, a.s. jako provozovatelem distribuční soustavy a držitelem licence na distribuci elektřiny o tom, zda jsou dány podmínky nezbytné pro uzavření smlouvy o připojení. Takový případ nepochybně spadá do kategorie soukromoprávních vztahů upravovaných energetickým zákonem. Projednávání a rozhodování ve věcech soukromoprávních náleží s účinností od 1.1.2003 obecným soudům, které postupují podle novelizované části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen o.s.ř.). Tato úprava poskytuje soukromým právům větší ochranu, neboť soudní řízení zde důsledně vychází z principů a zásad řešení soukromoprávních sporů. Soud neprovádí pouze přezkum správního rozhodnutí, jak je činěno ve správním soudnictví, ale je povolán k tomu, aby případně sám rozhodl o věci.

Vzhledem k tomu, že žalobou bylo napadeno rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu, soud dospěl k závěru, že se jedná o žalobu nepřípustnou ve smyslu § 68 písm. b) s.ř.s. Dále pak postupoval v souladu s § 46 odst. 2 s.ř.s. a žalobu odmítl s odůvodněním, že ve

správním soudnictví je poskytována ochrana jen veřejným subjektivním právům, kdežto subjektivním právům soukromým je poskytována ochrana v civilním soudním řízení podle části páté o.s.ř.

Současně soud poučuje žalobce o tom, že ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení může podat žalobu podle části páté o.s.ř., přičemž věcná příslušnost soudu k projednání a rozhodnutí sporu je dána § 249 odst. 1 s.ř.s., kdy k řízení v prvním stupni jsou příslušné okresní soudy a místní příslušnost soudu pak vyplývá z § 250 odst. 1 s.ř.s.

Podle § 6a odst. 4 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soud nevybíral soudní poplatek za tuto žalobu, neboť žaloba byla před prvním jednáním odmítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, věta první, s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í :

Žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat v této věci žalobu podle části páté o.s.ř. k příslušnému okresnímu soudu. Jestliže tak žalobce v této lhůtě učiní, platí, že soudní řízení podle části páté o.s.ř. o takové žalobě bylo zahájeno dnem, kdy takový návrh došel soudu ve správním soudnictví.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podání kasační stížnosti nestaví lhůtu pro podání žaloby podle části páté o.s.ř.

V Brně dne 5.4.2012

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová